

[Poul Hansen (Kalundborg).]

stor rolle i denne forbindelse, men hvis den myte, jeg talte om, havde været rigtig, skulle det jo have vist sig på en anden måde på statsbudgettet. Den højtærede finansminister har også allerede mindet om de temmelig beskedne resultater af spareudvalgets virksomhed i sin tid.

Det er imidlertid klart, at når vi nu står overfor nødvendigheden af en forbrugsbegrænsende politik, må besparelserne indtage en vigtig plads heri, og det fremgik da også af finansministerens fremsættelsestale, at regeringen er helt enig i det synspunkt. Han nævnte således, at det var regeringens hensigt ikke at foreslå mæketilskudsordningen forlænget. Endvidere erklærede han, at regeringen var parat til forhandling om besparelser på statens støtte til boligbyggeriet og parat til forhandling om besparelser i det hele taget. Enhver kan se, at dette er en fremstrakt hånd og udtryk for god vilje til forhandling med oppositionen i denne sal, og jeg kan tilføje, at den socialdemokratiske folketingsgruppe er helt enig i de synspunkter, der på denne måde er fremsat.

Jeg må måske med hensyn til spørgsmålet om besparelser føje en betragtning til, som kun skal være en understregning af, hvad finansministeren vist allerede sagde i sin fremsættelsestale. Der har været rejst spørgsmål om afskaffelse af de såkaldte børnetilskud udfra den opfattelse, at vi her har at gøre med en af de sædvanlige tilskudsordninger. Vi kan ikke godkende denne opfattelse. Vi mener, at børnetilskuddene simpelthen er udtryk for samfundets forståelse af de forsørgerbyrder, som børnene medfører for familierne. Hvis man fjerner børnetilskuddene, vil det i virkeligheden kun være det samme som at gennemføre en skatteforhøjelse specielt for de børnerige familier. Det synes vi ikke vi kan være med til, men dette betyder naturligvis ikke, at vi vil afslå forhandling om de gradueringer og satser, der er tale om i lovforslaget om børnetilskud.

Selvom besparelser altså også efter vor opfattelse må indtage en vigtig plads i de foranstaltninger, som nu skal gennemføres, og selvom vi er parat til at forhandle om yderligere muligheder indenfor dette område, bliver imidlertid den kendsgerning tilbage, at besparelser ikke vil være til-

strækkelige. Det er nødvendigt, således som det er foreslået, også at gå den byrdefulde vej, som anvises med de foreliggende afgiftsforslag.

Jeg skal ikke gå i enkeltheder med hensyn til disse forslag. Der kan vel også fra vort synspunkt være en og anden detail, som der kunne gøres bemærkninger til, men alt dette vil det jo være rimeligst at se på under det kommende udvalgsarbejde. Det forekommer os, at den samlede afbalancering af afgiftsforhøjelser og nye afgifter er meget rimelig udfra de to synspunkter, som man efter vor opfattelse må have for øje. Det ene synspunkt er det, at der må ske en forbrugsbegrænsning, som rammer næsten alle, og at kun vore dårligst stillede medborgere kan være undtaget. Det andet synspunkt er det, at der bør være en rimelig social balance i afgifterne, således at de, der har bedst råd, og hvis forbrug også er størst, kommer til at yde mest.

Blandt de foreslåede forhøjelser er også en forhøjelse af benzinafgiften på 15 øre pr. l. Nogle vil måske mene, at det er en kraftig forhøjelse; efter vor mening er den imidlertid ikke for kraftig. Selv efter forhøjelsen vil vore benzinpriser ligge på niveau med eller i alt fald ikke væsentligt højere end benzinpriserne i andre lande. Jeg synes, at en ganske bestemt tabel i den økonomiske årsoversigt giver en god motivering for det, der her foreslås; jeg tænker på tabellen side 11, der angiver udviklingen i salget af personbiler og motorcykler. Dette salg androg i 1949 57 mill. kr., i 1952 176 mill. kr., i 1953 489 mill. kr. og i 1954 725 mill. kr. Bilismen — om jeg må sige det sådan — her i landet har altså være inde i en meget voldsom ekspansion. Det er der vel i og for sig ikke noget at sige til, en tilsvarende udvikling kendes andre steder; men når man tager i betragtning, at denne ekspansion har øvet sin stærke påvirkning af valutabalancen, forekommer det rimeligt, at også bilismen må yde et væsentligt bidrag til de foranstaltninger, der netop tager sigte på at rette valutabalancen op.

Det vigtigste af de fremsatte forslag, nemlig forslag til lov om forbrugsbegrænsende foranstaltninger, indeholder en interessant idé, som der er grund til at udtale anerkendelse overfor, og som jeg gerne vil gøre nogle bemærkninger om. Det er den idé,